

[Finansministeren.]

Medlemmer vil kigge efter i deres Punge, hvor der sikkert er mange værdifulde Ting, vil de maaske finde to forskellige Slags 25-Ører, en kedelig mørk og en lysere. Den lysere svarer i Virkeligheden til den Møntsort, som fremtidig vil blive udmøntet, idet det er den gamle Legering, som nu igen vil blive anvendt, og det gør naturligvis ikke den nye Udmøntning ringere, at den ligner de smukkeste af de Mønter, vi har i Øjeblikket.

Der er udtalt Ønske om, at disse Mønter fortsat skulde udstyres med Hul. Den Lov, som gennemførtes i 1924, hvilede paa det Synspunkt, at de danske Mønter maatte adskille sig fra de tilsvarende Mønter i de tidligere Møntunionslande. Derfor udmøntede man Mønter med større Diameter end tidligere, og samtidig forsynedes 25-Ører og 10-Ører med Hul. Nu har man fra særlig sagkyndig Side ment, at disse Hensyn ikke mere gør sig gældende, og man er da endt i det Forslag, som nu foreligger, om at vende tilbage til det tidligere Udseende, idet man dog bibeholder den nuværende Diameter og Vægt. Jeg vilde være meget ked af at skulle acceptere det Ønske, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen fremsatte om at bevare Hullet i Mønterne. Jeg har endda været stillet over for det Synspunkt, som maa forekomme mig en lille Smule ejendommeligt, at man sparer Materiale ved at bibeholde Hullet, men det maa vist være et Synspunkt, der vedrører noget andet end Mønter. Afgørende er vel nok, at vi vender tilbage til de paagældende Mønters tidligere Udseende. Jeg vil være tilbøjelig til at tro, at den Forskel, der er i Møntsorternes Størrelse og Vægt, alene vil være tilstrækkelig til at skabe den fornødne Sikkerhed hos de Mennesker, der anvender dem, saa hvor gerne jeg end vilde imødekomme det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen — der er intet jeg hellere vil —, kan jeg desværre ikke gøre det, men maa insistere paa, at man gennemfører Lovforslaget, som det foreligger.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen henviste til, at „Ekstrabladet“ havde meddelt, at man var i Gang med Udmøntningen. „Ekstrabladet“ er jo et rask Blad, og jeg gaar ud fra, at „Ekstrabladet“ gerne har villet komme saa tidlig som muligt med Nyheden. Det er jo nu engang Bladenes særlige Opgave. „Ekstrabladet“ er kommet for tidligt med Nyheden om Udmøntningen, for der er naturligvis — og det vil jeg gerne understrege — ikke sat nogen Udmøntning i Gang og bliver ikke sat nogen

Udmøntning i Gang, før dette Lovforslag er vedtaget baade i dette og i det andet høje Ting. Jeg har ikke set „Ekstrabladet“'s Nyhed paa Forhaand, ellers vilde jeg have retledet Bladet. Det gælder baade for dette Blad som for andre, at de undertiden er lidt for hurtige med Nyheder, der derefter viser sig at være i egentlig Forstand forhastede.

Jeg takker de ærede Ordførere for Tilslutningen til Lovforslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gælds begrænsningsloven.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6133; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 900).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Chr. J. Hansen: Da denne Lov første Gang var til Behandling, var det som saa meget andet i de første Krigsaar noget nyt, man stod overfor. Tanken var, at naar man stod over for en stærk Opgang i Ejendomspriserne paa Grund af den større Fengerigelighed, kunde der ikke være frit Slag med Hensyn til Pantsætning af fast Ejendom. Der blev dengang foretaget en grundig Gennemgang af Lovforslaget, og der var Enighed om, at Loven var nødvendig, idet man fra alle Sider erkendte, at her som paa saa mange andre Omraader gik det ikke an at lade Tingene gaa deres Gang under de ekstraordinære Forhold, som man paa daværende Tidspunkt var inde under.

Hvad Loven har betydet med Hensyn til Begrænsning af Pantsætningen, eller hvor meget Pantsætningen vilde være steget, saafremt man ikke havde haft Loven, er der vel ingen der kan gøre op, men at den har haft Betydning, er der ikke Tvivl om, og den er da ogsaa Gang efter Gang blevet forlænget. Det er det, der nu igen foreslaas, denne Gang til Udgangen af Juni 1950, altsaa for 2 Aar.

Ved Lovens Behandling i 1941 blev der fra forskellige Sider fremsat Ønsker om yderligere Foranstaltninger til at modvirke Frisstigninger paa Landbrugsejendomme, og der blev bl. a. nævnt Forbud mod Salg